

Arrest

nr. 79 528 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 december 2010 en heeft zich op 13 december 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 december 2011.

1.3. Op 31 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Gogjali (Mosul, Centraal-Irak). Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

U zou sinds vele jaren een kruidenierswinkel hebben uitgebaat samen met uw vader. De laatste drie tot vier jaar zou uw vader zich teruggetrokken hebben uit de zaak en baatte u de zaak zelfstandig uit. De goederen die u verkocht werden u door een leverancier geleverd. Bij de laatste levering zou uw leverancier echter goederen hebben geleverd die over datum waren. U, als analfabeet, zou dit niet hebben opgemerkt en de goederen hebben doorverkocht aan uw klanten. Enkele van hen zouden aangifte hebben gedaan bij de politie nadat ze deze voedingsmiddelen hadden geconsumeerd en ziek waren geworden. De politie zou naar uw winkel zijn gekomen en u hebben gevraagd naar uw leverancier. Ze geboden u om uw leverancier op te bellen en hem te vragen de bedorven goederen te komen halen. De politie zou hem dan opwachten en arresteren. U zou dit scenario hebben uitgevoerd met als resultaat de arrestatie van uw leverancier. U zou de politie eveneens hebben geleid naar het magazijn van uw leverancier. U zou de politie hebben vergezeld naar de Karama-wijk waar het magazijn zich bevond. Bij de inval zouden zij talloze wapens en granaten hebben ontdekt waardoor alle aanwezigen werden gearresteerd. Twee van hen zouden echter via het dak zijn kunnen ontkomen. Deze twee onbekenden zouden u hebben opgebeld en bedreigd. U zou daarop hebben overnacht bij de veestapel. Die nacht zouden onbekenden u hebben gezocht bij u thuis. U zou vervolgens zijn ondergedoken bij uw oom in de Karama-wijk. Uw vader zou klacht hebben ingediend bij de politie. Zij zouden gezegd hebben u te zullen beschermen, maar dat u zichzelf eveneens diende te beschermen en in veiligheid te brengen. Dezelfde onbekenden zouden in de periode dat u was ondergedoken verschillende malen uw vader hebben lastig gevallen en u thuis hebben gezocht. Uiteindelijk besloot u ongeveer een jaar geleden Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute zou u een aantal dagen erna in België zijn aangekomen waar u op 13 december 2010 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Iraaks nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS, neergeschreven door een medewerker van DVZ (zie vragenlijst CGVS dd. 05/09/2011) niet stroken met de verklaringen die u aflegt tijdens het gehoor op het CGVS. U verklaart immers in de vragenlijst dat Rostam diegene was die u de lading bedorven voedsel had geleverd en dat ook hij achteraf in uw winkel werd opgepakt door de politie (zie vragenlijst CGVS, dd. 05/09/2011, pg.3). U gaf eveneens aan dat u maar achteraf te weten bent gekomen dat Rostam niet de eigenaar van de opslagplaats was, maar het magazijn in handen was van ene Farhad die u later verschillende malen telefonisch had bedreigd (zie vragenlijst CGVS, dd. 05/09/2011, pg. 3). Ten aanzien van het CGVS verklaart u echter dat Farhad diegene was die u de lading bedorven voedsel had geleverd en dat Farhad ook diegene was die door de politie werd gearresteerd in uw winkel (CGVS, pg.10). Bovendien verklaart u dat niet Farhad u opbelde en bedreigde, maar geeft u aan dat dit gebeurde door twee voor u onbekende mannen (CGVS, pg.10). Van ene Rostam is hier geen sprake meer. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden blijft u bij uw huidige verklaring maar geeft u geen uitleg voor de incoherenties met wat u eerder heeft verklaard (CGVS, pg.10). Er valt echter moeilijk te begrijpen dat u zich dusdanig zou hebben vergist tijdens het invullen van de vragenlijst. Temeer u bij het begin van het gehoor op het CGVS werd gevraagd of uw verklaringen u werden voorgelezen en of alles correct is verlopen (CGVS, pg.1). Twee vragen waar u bevestigend op antwoordde (CGVS, pg.1).

Wat er ook van zij, uw verdere verklaringen aangaande uw vluchtaanleiding doen eveneens vragen rijzen bij de waarachtigheid ervan. Zo zouden deze onbekenden u verschillende keren hebben geïnterviewd na de inval van de politie in het magazijn (CGVS, pg.9). Uw vader zou daarop aangifte

hebben gedaan bij de politie (CGVS, pg.10). De politie zou u op het hart hebben gedrukt om hen te waarschuwen indien er gevaar dreigde en stelde dat zij meteen ter plaatse zou komen om u uit hun handen te redden en uw belagers te arresteren (CGVS, pg.10). Zij zouden meteen een arrestatiebevel tegen deze voor hen gekende groepering hebben uitgevaardigd (CGVS, pg.10). Toch zouden deze onbekenden in die ene week dat u bij uw oom was ondergedoken (CGVS, pg.11), erin zijn geslaagd om tot driemaal toe uw vader thuis lastig te vallen en uw huis te doorzoeken op zoek naar u (CGVS, pg.11). Het repetitief karakter van deze laster maakt dat u duidelijke indicaties had om de politie hiervan op de hoogte te stellen zodat zij gepaste actie zouden kunnen ondernemen. Temeer daar u na iedere inval door uw vader op de hoogte werd gesteld (CGVS, pg.11) en dat de politie u hun telefoonnummer had toevertrouwd (CGVS, pg.10). Toch zou u dit niet hebben gedaan, wat wel zeer merkwaardig is, en er eerder op wijst dat er zich in die periode weinig verontrustends heeft voorgedaan.

U blijft vervolgens uitermate vaag over het lot dat de andere arrestanten te beurt is gevallen. Zo bent u niet op de hoogte van eventuele veroordelingen, straffen of een gerechtelijk onderzoek tegen deze personen (CGVS, pg.11). De politie zou u hierover hebben gezegd dat de afhandeling van de zaak geen betrekking op u meer had en u zich niet moest moeien (CGVS, pg.11-12). Er kan op zijn minst worden gesteld dat dit een merkwaardige redenering is. U en uw vader hadden immers zowel aangifte gedaan tegen uw leverancier als tegen de onbekenden die u hebben bedreigd (CGVS, pg.9-10). Dat u als 'spilfiguur' in deze zaak - u bracht immers de ganse zaak aan het rollen - geen verder gehoor kreeg in deze zaak, valt dan ook moeilijk te begrijpen. Te meer u anderzijds wel aangeeft dat de politie bereid was u de nodige bescherming te bieden, wat er toch op wijst dat de zaak nog niet volledig rond was en dat u hen steeds kon contacteren (oa. had u hun telefoonnummer gekregen) om nieuwe feiten/elementen te melden. Dat u in deze situatie zelf niet zou hebben kunnen informeren naar de verdere ontwikkelingen in deze zaak komt weinig aannemelijk over.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat de onbekenden bekend stonden bij de politie als lid van een zekere groepering (CGVS, pg.11). U weet echter niet om welke groep of militia het in casu ging (CGVS, pg.11).

Daarenboven kunt u evenmin actuele informatie verschaffen over deze situatie sinds uw vertrek uit Irak. Dit maakt dat u niet kunt aangeven hoe het is gesteld met het onderzoek en het arrestatiebevel tegen uw twee belagers, u niet weet welke stappen er genomen zijn tegen de arrestanten en vooràl, dat u niet weet hoe de huidige situatie van uw familieleden is. U wijt uw onwetendheid aan het feit dat er al geruime tijd geen contact meer is met uw familie in Irak, nl. sinds de dag dat de vragenlijst van het CGVS werd ingevuld, nl. op 5 september 2011 (CGVS, pg.3). De telefoon van uw vader zou hierna afgesloten zijn geweest waardoor u hem niet meer kon bereiken (CGVS, pg.3). U zou hem daarna verschillende malen hebben proberen te bereiken maar zou vervolgens ironisch genoeg uit frustratie het nummer van uw vader uit uw gsm hebben gewist waardoor het enige tijd is geleden dat u nog überhaupt heeft geprobeerd om in contact te treden (CGVS, pg.12). Er dient geen betoog dat deze reactie niet de meest logische lijkt in een context waarin u verklaart bezorgd te zijn over het lot van uw ouders en jullie van elkaar zijn gescheiden (CGVS, pg.12). Tijdens één van uw nachtelijke 'verveelmomenten' in het opvangcentrum in België zou u eveneens het nummer van de Iraakse politie hebben gewist, daar u het niet meer nodig achtte dit nog steeds in uw bezit te hebben (CGVS, pg.12). Opnieuw valt deze reactie 2 moeilijk te verklaren. De politie had u immers cruciale informatie kunnen verschaffen over verdere ontwikkelingen in uw zaak, misschien zelfs over uw familie. Bovendien zou u over het telefoonnummer van uw oom beschikken (CGVS, pg.12). Uw trots weerhoudt u er echter van contact met hem op te nemen nadat hij zich - volgens u - onmenselijk had gedragen door u niet verder in zijn huis te laten schuilen (CGVS, pg.12). Dat uw trots u zou weerhouden u te informeren over het lot van uw achtergebleven familie en over de actualiteit van de problemen die u noopten het land te verlaten, valt echter niet te rijmen met de ernst van de situatie zoals u deze schetste. Andermaal ondergraaft dit uw geloofwaardigheid.

Dient eveneens te worden aangestipt dat er zich vragen kunnen worden gesteld bij uw recent verblijf in Gogjali. Zo valt het niet te begrijpen dat u geen enkele naam van een terreurorganisatie kunt noemen die in uw regio actief is/was (CGVS, pg.7), ondanks het gegeven dat u door een dergelijke groepering zou worden geviseerd (CGVS, pg.11). Daarnaast kunt u slechts één aanslag in Mosul concreet benoemen, ondanks het feit dat u aangeeft dat er vele aanslagen gebeurden (CGVS, pg.8). Bovendien dateert deze aanslag van 2008 (CGVS, pg.8). Dat u geen recentere of andere aanslagen concreet kunt noemen doet dan ook vragen rijzen bij uw verblijf in Gogjali tot 2010. Uw stelling dat christenen in Mosul vaak zonder problemen waren (CGVS, pg.8), is geheel absurd te noemen, getuige hiervan de vele aanslagen tegen de christenen in Mosul met talrijke doden tot gevolg (zie administratief dossier CGVS).

Dat u als eigenaar van een kruidenierswinkel - waar u toch veelvuldige sociale contacten had - geen enkele recente aanslag zou hebben opgevangen of zelfs geen enkele terreurorganisatie kunt noemen - dit terwijl dergelijke gebeurtenissen veelbesproken zijn - is niet ernstig te noemen. Hierdoor komt uw vluchtaanleiding nogmaals in een ongelooftwaardig daglicht te staan.

Volledigheidshalve moet ook worden opgemerkt dat u bij aankomst in België heeft verklaard dat u op 20 augustus 1993 bent geboren en dus minderjarig was. Uit de resultaten van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 juli 2011, blijkt dat u op die datum reeds de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, en dat 20,8 jaar, met een standaarddeviatie van anderhalf jaar, een goede schatting is (zie informatie Dienst Voogdij, dd. 5 augustus 2011).

Tenslotte legt u geen enkel document voor die uw beweringen kunnen staven. Het enige document dat u bij u heeft, namelijk uw nationaliteitsbewijs, geeft enkel uw identiteitsgegevens weer. Er werd geen volledige geboortedatum vermeld, enkel uw geboortjaar 1993. Blijkt echter dat de bewijswaarde van een dergelijk stuk zeer gering is aangezien Iraakse identiteitsdocumenten, zowel binnen als buiten Irak, gemakkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Gogjali in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkok" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking 3 van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar

crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag afwijst op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten (of een andere reden) die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig is naar voor gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, doch het ook kan verwijzen, zoals in zijn geval, naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Verzoeker stelt verder dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogal sec is, met weglating van belangrijke details en hij benadrukt dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met zijn tendentieuze weergave van de feiten zijn onwil toont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond. Hij vraagt zich dan ook af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Voorts is de bestreden beslissing naar het oordeel van verzoeker uiterst onduidelijk en zeer karig wat de motivering betreft. Verzoeker betoogt dat rekening dient gehouden te worden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, waarbij duidelijk is dat de heersende politieke partij aanwezig is tot in de hoogste regionen van de macht

en aldus de overheid en haar vertegenwoordigers (zoals politie) kunnen gebruiken om politieke opposanten het leven onmogelijk te maken door hen voor het minste te arresteren en telkens zwaar te mishandelen en daders buiten schot blijven omdat diezelfde overheid en haar vertegenwoordigers hen de nodige bescherming verlenen. Tot slot onderneemt verzoeker, onder verwijzing naar een fragment van het niet gedateerde "Country Report on Human Rights Practices van de U.S.Department of State", een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en stelt hij nog dat nergens geschreven staat dat een kandidaat-vluchteling over een minimaal aantal noodzakelijk bewijsstukken en documenten dient te beschikken alvorens hij het land binnenkomt.

Verzoeker besluit dat een aantal gegevens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd is en stelt verder niet te begrijpen hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951, voert verzoeker aan dat voormeld artikel de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar haar leven of haar vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van haar ras, haar religie, haar nationaliteit, van haar behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van haar politieke overtuiging. Verzoeker stelt dat er nochtans een reëel risico is voor hem om naar de streek van Mosul terug te kerengezien hij er met grote zekerheid het slachtoffer zal worden van de terroristische groepering die reeds verscheidene jaren achter hem aan zit. Voorts verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Irak.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem de facto verplicht naar Irak terug te keren zodat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Hij verwijst opnieuw naar zijn feitenrelaas en stelt dat hij bij een terugkeer – afgezien van het gevaar dat in Irak nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem zal hebben met de terroristische groepering gelet op de aangifte van zijn leverancier.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissingen geenszins op redelijke wijze werden genomen. Volgens verzoeker werd zijn aanvraag zomaar verworpen om reden dat hij zijn afkomst niet kan bewijzen en zijn verhaal weinig overtuigend is. Verzoeker meent dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, dan nooit tot de weigering van de erkenning van vluchteling zou zijn besloten. Hij verwijst naar de voorgaande interviews en stelt de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt zodat men zich de vraag kan stellen in hoeverre de behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

3.4. In een vijfde middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker opnieuw de schending aan van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken en besluit dat geheel Irak zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen.

2.5. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt zijn bewijs van immatriculatie en een fragment van het "Country Report on Human Rights Practices van de U.S.Department of State", gevoegd.

2.6. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de verklaringen die hij aflegde in de vragenlijst van het CGVS, neergeschreven door een medewerker van DVZ niet stroken met de verklaringen die hij aflegt tijdens het gehoor op het CGVS, (ii) zijn verdere verklaringen aangaande zijn vluchtaanleiding eveneens vragen doen rijzen bij de waarachtigheid ervan, zoals wordt toegelicht, (iii) hij uitermate vaag blijft over het lot dat de andere arrestanten te berut is gevallen, (iv) hij niet weet om welke groep of militie het in casu ging en hij evenmin actuele informatie kon verschaffen over deze situatie sinds zijn vertrek uit Irak, (v) er zich vragen kunnen gesteld worden bij zijn recent verblijf in Gogjali, (vi) uit resultaten van het medisch onderzoek blijkt dat hij reeds de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, (vii) hij geen enkel document voorlegt die zijn beweringen kunnen staven en de bewijswaarde van een nationaliteitsbewijs zeer gering is, (viii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 januari 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. In zoverre verzoeker aanvoert dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogal sec is, met weglating van belangrijke details, en hij het zelfs heeft over een tendentieuze weergave van de feiten, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker die te allen tijde kan raadplegen. De Raad stelt voorts vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit de administratieve dossier overneemt. Door verzoeker wordt bovendien niet in het minst toegelicht welke belangrijke details zouden zijn weggelaten in de weergave van de feiten of niet in overweging zouden zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, temeer hij onder het kopje "In Feite" in het verzoekschrift identiek dezelfde feiten weergeeft met toevoeging van de blote bewering dat hij nog steeds wordt gezocht. Noch wordt verduidelijkt waarom de feitenweergave van de bestreden beslissing tendentiekus zou zijn. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat het argument van verzoeker, stellende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond, elke grondslag mist.

2.9.1. Zo verzoeker stelt dat uit zijn verklaring blijkt, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst, gaat hij eraan voorbij dat krachtens artikel 48/3 van vreemdelingenwet de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève " a) ofwel zo ernstig van aard (moeten) zijn of zo vaak (moeten) voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel (moeten) zijn van verschillende maatregelen waaronder

mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)” en dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling en dit ook geldt voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

2.9.2. Zo verzoeker terecht stelt dat nergens geschreven staat dat een kandidaat-asielzoeker over een minimaal aantal noodzakelijke stukken en documenten dient te beschikken, merkt de Raad op dat de verzoeker een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft ingediend van de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt, niettegenstaande zijn vader aangifte zou hebben gedaan bij de politie en dit bewijs in Irak is, (gehoor CGVS, p. 11) en dat hij ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij door terroristen wordt gezocht en geïsoleerd, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.9.3. Los van de correcte vaststelling dat verzoekers relaas bij het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor van 1 december 2011 niet eensluidend is met de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken van september 2011, is de Raad van oordeel dat indien verzoeker, tot bij hem thuis, zou zijn vervolgd en geïsoleerd door de twee terroristen die konden ontsnappen tijdens de inval van de politie in het magazijn van de leverancier die bedorven goederen had geleverd, hij en/of zijn vader wel degelijk beroep zouden hebben gedaan op de politie, indien het hele verhaal op enige waarheid berust. Immers, verzoeker verklaarde dat de politie hem kwam bedanken en zei dat ze hem zouden proberen te beschermen, en dat hij zelf goed op zichzelf moest letten. In tegenstelling tot wat verzoeker thans beweert in het verzoekschrift, verklaarde hij tijdens het gehoor dat hij wel degelijk beroep kon doen op de politie en had hij contact met een officier van een hogere rang. (gehoor CGVS, p. 10-11 *“Als je voelt dat ik wordt gevolgd door deze mensen of op een plek zit dat het gevaarlijk is, dan moet je ons bellen en zullen we meteen naar jou toekomen en jou beschermen en die mensen arresteren. Had u het telefoonnummer van de politie? Ja. Nu ben ik het vergeten, maar toen hebben ze zelf hun telefoonnummer aan mij doorgegeven.”*) Het is dan ook niet aannemelijk dat hij de politie, die duidelijk bereid was om hem te beschermen, niet op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat de terroristen drie keer bij zijn vader thuis zouden zijn geweest. Overigens kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, aangezien zijn vader reeds een aangifte deed, hij op het moment dat deze mannen opnieuw naar zijn huis kwamen de politie zelf zou hebben verwittigd. Daarenboven kan eveneens worden aangenomen dat, indien de politie een aantal terroristen dank zij verzoeker zou hebben gearresteerd, hij wel op de hoogte zou zijn tot welke groepering of milisie zij behoorden en hij eveneens de zaak van dichtbij zou hebben gevolgd. Verzoekers verweer dat deze elementen uit hun context zijn gerukt, hij uiteraard niet op de hoogte is van het lot van de andere arrestanten, hij zonder toelichting verwijst *“naar het feit dat hij in elk interview steeds zeer gedetailleerde en uitgebreide verklaringen aflegde”* en beweert dat deze *“verklaringen zo perfect consequent”* zijn dat het Commissariaat-generaal er niet in slaagt om een tegenstrijdigheid of incoherentie te vinden, kan niet worden aangenomen omdat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht en dat hij zich ook verder informeert over de stand van zaken, in casu via zijn vader, of de politie wiens telefoonnummer hij had gekregen. Zo verzoeker zijn gebrek aan kennis over de terroristen en de actuele stand van de zaak probeert te verklaren door te verwijzen naar de algemene situatie in Irak, meer bepaald de corruptie en de grote capaciteitsproblemen, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de politie de zaak van de bedorven goederen meteen onderzocht, zij de nodige actie ondernamen, de terroristen aanhielden, de aangifte van verzoekers vader in ontvangst namen, verzoeker op het hart drukte dat hij voorzichtig moest zijn en de politie diende te contacteren indien hij in gevaar was en zij daarbij zelfs een telefoonnummer gaven, zodat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet afdoende is. De reden waarom verzoeker zijn oom niet kan opbellen om zich te informeren over de stand van de zaak of over het verblijf van zijn familie is niet relevant vermits er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat zelfs indien verzoeker het telefoonnummer van de politie had gewist uit zijn telefoon hij wel degelijk op een andere manier contact had kunnen leggen, indien hij dat had gewild. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker het opgediste relaas niet aannemelijk maakt.

Daarenboven betwist verzoeker niet concreet het motief dat zijn recent verblijf in Gogjali in vraag dient gesteld te worden en dat hij, in tegenstelling tot wat hij beweert, meerderjarig is. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9.4. Waar verzoeker nog verwijst naar de gang van zaken tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en hij beweert niet eens op de hoogte te zijn geweest dat het een echt interview betrof en men hem dit nooit als dusdanig heeft meegedeeld, kandidaat-asielzoekers weinig of niet geïnformeerd worden over de procedure en een 'interview' natuurlijk gemakkelijk gemanipuleerd kan worden, merkt de Raad op dat het niet volstaat om allerlei algemene beschuldigingen te opperen zonder concrete aanwijzingen. De Raad herhaalt dat in het verzoekschrift dezelfde feiten worden aangehaald als in de bestreden beslissing, en uit niets blijkt dat bepaalde belangrijke gegevens niet of niet afdoende in rekening werden gebracht. In de mate verzoeker voorhoudt dat de reden voor verwarring moet gezocht worden in het feit dat deze feiten meer dan twee jaar geleden zijn, hij getracht heeft om de gebeurtenissen uit het verleden zoveel mogelijk te verdringen, hij zenuwachtig was voor en tijdens het gehoor en een interview slechts een beperkte weergave kan geven, wijst de Raad erop dat, daargelaten de tegenstrijdige verklaringen tussen het relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, verzoeker zijn relaas niet in het minst aannemelijk heeft gemaakt. Hij brengt in onderhavig verzoekschrift geen concrete elementen aan om er anders over te besluiten.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. In zoverre verzoeker nog poneert dat de bestreden beslissing hem de facto verplicht naar Irak terug te keren zodat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, benadrukt de Raad dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.12. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet zodat wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar het land van herkomst. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat evenwel niet. (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Vermits verzoekers relaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet op dezelfde elementen baseren om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor artikel 48/4, a) en b) van de vreemdelingenwet. Dat de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM geschonden zouden zijn wordt derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

2.13. In de mate verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Minister van Buitenlandse Zaken betreffende Irak merkt de Raad op dat dit reisadvies gericht is aan de Belgische onderdanen en niet vermag de informatie in de Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkook", dat steunt op verschillende objectieve bronnen, zoals blijkt uit de bibliografie (SRB, p. 27-30), te ondergraven. Verzoeker toont ook niet aan dat het besluit dat de commissaris-generaal heeft getrokken uit de verschillende gegevens van de SRB niet correct zou zijn. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.14. In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, zijn aanvraag zomaar werd verworpen om reden dat hij zijn afkomst niet kan bewijzen en het verhaal weinig overtuigend is, en nooit tot de weigering van de erkenning van de subsidiaire bescherming zou zijn besloten indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, gaat hij voorbij aan de concrete en zeer omstandige motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas en recent verblijf, wat overigens niet concreet wordt weerlegd. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier – met inbegrip van verzoekers verklaringen –, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Dat in de motivering van de bestreden beslissing een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid zou zitten kan, in acht genomen wat voorafgaat, allerminst worden volgehouden. Hetzelfde geldt voor de stelling dat de bestreden beslissing 'karig' gemotiveerd zou zijn. Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel die informatie gebruikt die haar het best uitkomt, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering is en verzoeker, opnieuw, niet concreet aantoont met welke informatie die beslissend zou zijn geweest voor verzoekers asielaanvraag geen rekening werd gehouden. Gelet op bovenstaande overwegingen, kan de bewering als zou de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk zijn gegaan, verzoeker zijn asielaanvraag zomaar zou zijn verworpen en geen nuttig onderzoek zou zijn voorafgegaan aan het nemen van de bestreden beslissing, niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.15. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (R.vS, 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS, 28 april 2004, nr. 130.753; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS, 24 september 2007, 1311).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS